

de EU-direktiv om samtrafik, samt en justeret videreførelse af dele af den allerede gennemførte danske implementering af EU's ONP-direktiver vedr. tilrådhedsstilling af faste kredsløb, således at en række af dette direktivs bestemmelser fremover finder anvendelse ikke alene på Tele Danmark A/S, men på alle markedsaktører med en stærk markedsposition, og endelig en gennemførelse af dele af ONP-direktivet vedr. tilrådhedsstilling af telefoninet og -tjenester.

De dele af de ovenfor nævnte ONP-direktiver, som vedrører sikring af et vist minimumsudbud af faste kredsløb og telefoni-ydelser, gennemføres dog ved det samtidig fremsatte forslag til lov om forsyningspligt og visse forbrugerforhold inden for telesektoren.

M.h.t. sikring af ikke-diskriminerende adgang til teleydelser, der ligger ud over hvad der vil være omfattet af forsyningspligten, udgør nærværende lovforslag regulerings-grundlaget. Det gælder bl.a. for så vidt angår ikke-diskriminerende adgang til faste kredsløb på over 2048 kbit pr. sekund, i det omfang sådanne faste kredsløb udbydes eller stilles til rådighed internt af markedsaktører med en stærk markedsposition.

Med hensyn til adgang på særlige vilkår sigter dette bl.a. til vilkår, der muliggør adgang på andre punkter end de termineringspunkter, der tilbydes flertallet af slutbrugere.

Mht. definitionen på offentlige telenet og teletjenester henvises til bemærkningerne til § 2, stk. 1.

Til § 2

Til stk. 1

Udbydere af telenet eller teletjenester, som *offentligheden har adgang til* er den primære gruppe, som omfattes af loven. En præcis angivelse af hvor grænsen går mellem telenet og teletjenester, som offentligheden har adgang til (»offentlige«), og telenet og teletjenester, som offentligheden *ikke* har adgang til (»ikke-offentlige«), er ikke mulig. Det er hensigten, at begrebet telenet og teletjenester, som offentligheden har adgang til, skal fortolkes bredt. Det betyder, at net og tjenester, der fx udbydes i geografisk afgrænsede områder af en vis størrelse, betragtes som offentlige, hvis alle i området i princippet vil kunne få adgang. Det samme vil gælde, hvis større grupper som fx alle erhvervsdrivende eller alle med en trafik af en vis størrelse har adgang. Bortset fra helt små anlæg, vil fællesantenneanlæg som hovedregel også blive betragtet som offentlige. Derimod vil fx et net eller en tjeneste, hvortil der kun er adgang for snævre brugergrupper som fx læger eller banker og for-

sikringsselskaber blive betragtet som ikke-offentlige. Tilsvarende vil net eller tjenester, der kun giver adgang for fx beboerne i en boligblok eller i et meget lille geografisk område kunne betragtes som ikke-offentlige. Interne net, som etableres inden for en fast ejendoms grænser eller mellem flere faste ejendomme eller dele heraf, der ejes eller lejes af samme fysiske eller juridiske person, og som udelukkende anvendes til den pågældendes eget brug, vil blive betragtet som et net, hvortil offentligheden ikke har adgang. Dette gælder som nævnt ovenfor også lukkede net, som etableres til brug for en nærtstående interessekreds, og som udelukkende anvendes til interessekredsens eget brug som følge af særlige indbyrdes relationer.

Telestyrelsens praksis baseret på konkrete afgørelser vil yderligere klargøre hvor skillelinien mellem offentlige og ikke-offentlige net og tjenester skal gå.

Til stk. 2-4

Bestemmelsen fastlægger, at udbydere af offentlige telenet og tjenester, *der har en stærk markedsposition*, er forpligtet til at imødekomme alle rimelige anmodninger om samtrafik.

Samtidig anføres de områder, hvor anmodninger om samtrafik skal imødekommes. Formålet er, at telenet i bred forstand – uanset båndbredde og/eller transmissionshastighed – skal være omfattet af loven, hvorimod der mht. de tjenester, som det vil være muligt at kræve samtrafik med, herunder adgang til, vil ske en snæver afgrænsning til basale tjenester, navnlig med sigte på grundlæggende bæretjenester. Afgrænsningen vil blive præciseret i en bekendtgørelse udstedt i medfør af stk. 5. De pågældende basale tjenester vil bl.a. kunne udgøre det underliggende grundlag for uafhængige tjenesteudbyderes mere avancerede tjenester og tjeneste-faciliteter. Det vil dog ikke være muligt for en udbyder af avancerede tjenester og tjeneste-faciliteter med henvisning til nærværende lovforslag at kræve udveksling af trafik mellem egne og den pågældende netudbyders avancerede tjenester og tjeneste-faciliteter.

Hvad der skal forstås ved en stærk markedsposition fremgår af lovtekstens stk. 3 og 4. Udgangspunktet er, at en udbyder har en stærk markedsposition, hvis markedsandelen i de geografiske områder vedkommende opererer i, udgør mere end 25 procent af en bestemt telekommunikationsaktivitet, som er omfattet af samtrafikreglerne. Markedsandelens størrelse er imidlertid ikke det eneste kriterium for om der er tale om en stærk markedsposition, jf. lovtekstens stk. 4.

Med en regulering der som udgangspunkt er baseret på de enkelte udbyderes markedsandel er det